

Løp for livet

Vi hadde allerede løpt for langt da Øistein oppdaget at han hadde glemt det vi løp for, farens flybilletter, pass og lommebok. Nå sto gubben der nede på bussholdeplassen og fektet med armene, manet oss til en siste innspurt.

Men det gikk tregt med oss nå, vi stanset og hev etter pusten. Det hadde vært svart mellom Øistein og faren på denne frivakta, måneden han var hjemme en gang i året, for mye fyll og krangel, og Øistein var blitt eldre. Men hva gjør vi? Å løpe hjem igjen var det ikke tid til. Så fikk vi i hvert fall dra ned og si ha det. Men nå kunne han jo ikke reise.

Det tar tid å oppdage en felle.

– Faens jakke.

Det var derfor Øistein hadde glemt det vi løp for, det lå i den andre, men han hadde tatt denne, som faren hadde hatt med til ham og som han ikke hadde hatt på seg før nå.

– Dere greide det, gutter, det hadde jeg aldri trudd, idrettsstjerner, og takk skal dere ha. Men hva er det?

– Vi har glemt hele dritten.

– Hva!

– Ja, vi har glemt det.

Der kom bussen, vi trippet, den stanset og noen gikk av, de som skulle på gikk på, vi trippet, sjømannen hvit som

havet, han stirret på oss og på bussen, nå slarket den med dørene, en buss som stiller et spørsmål, som får sitt svar; sjømannen rister oppgitt på hodet, slipper veska i asfalten og tar seg til knærne, der ruller den videre.

Men da oppdager han jakka.

– Faen, gutter, jeg som skulle ha vært i Singapore i morra.

– Jeg er lei for det.

– Du er vel det. Okey, så får vi gå hjem igjen da.

Vi gikk den lange veien.

– Jeg skulle jo finne meg noe på land likevel.

Det er rart hva ei jakke kan bety. Så snakket han igjen om hvor fort vi hadde løpt, han hadde ikke sett maken, dere må begynne i idrettslaget, gutter.

Men da begynte jeg å grine.

– Hva er det du griner for, gutt?

– Jeg har ingen far, sa jeg.

– Men du er kameraten til Øistein, sa han. – Du løp sammen med ham.